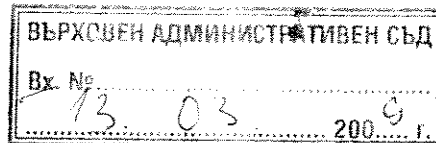

ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61,
987-55-13, факс 987-65-14, e-mail: VASarch@bitex.com

Изх. № 327...
Дата 12.3.2009 г.

ДО ОБЩОТО СЪБРАНИЕ
НА КОЛЕГИИТЕ ВЪВ ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

СТ А Н О В И Щ Е

на Висшия адвокатски съвет
по тълкувателно дело № 2/2009 г.,
насрочено за 17.03.2009 г., 11 ч.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

По поставените за тълкуване въпроси Висшият адвокатски съвет изразява следното становище.

Считаме, че протест, подаден от прокурор от районната прокуратура до съответния административен съд за отмяна на индивидуален, общ или нормативен административен акт на местните органи за власт и управление, е недопустим.

В подкрепа на това разбиране сочим следните аргументи.

Член 127, т. 3 и т. 4 от Конституцията на Република България (КРБ) предвижда задължение на прокуратурата да предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове, както и за участие в административни дела. Това задължение е формулирано общо за прокуратурата, без да се отчитат различните нива в нейната

йерархия. Едва ли само от текста на чл. 127 КРБ може да се направи извод, че всеки прокурор, независимо в кое звено работи, може да протестира всеки административен акт пред съда.

Този въпрос трябва да бъде разгледан на плоскостта на чл. 126, ал. 1 КРБ – структурата на прокуратурата е в съответствие с тази на съдилищата. Съответните закони би трябвало да доразвият чл. 126, ал. 1 и ясно да уредят съответствието орган на прокуратурата – съответен съд.

Законът за съдебната власт в чл. 136, ал. 2 е направил точно това – предвидено е към окръжните прокуратури да се създадат административни отделения, прокурорите от които да участват в производствата по административни дела. Следователно точно тези прокурори могат да протестират всеки административен акт пред административен съд. Текстът непряко отговаря на поставения въпрос – прокурор от районната прокуратура не може да подава протест пред административен съд.

Във всеки случай, когато районен прокурор намери един административен акт за незаконосъобразен, той може да уведоми прокурор от окръжната прокуратура, който да го протестира пред съответния административен съд. Иначе правото на протест ще бъде упражнено от прокурор (районен) без представителна власт (законови правомощия) пред съответния административен съд.

В крайна сметка намираме, че протести срещу трите вида административни актове могат да бъдат подавани до административен съд само от административен прокурор при окръжната прокуратура.

Считаме, че в случаите на отхвърляне на подаден до административен съд протест или при неговото оттегляне се дължат разноски. Дължи се и такса за съобщаване чрез обявление в „Държавен вестник“ при подаден срещу общ или нормативен административен акт протест.

Съгласно чл. 16, ал. 2 АПК прокурорът упражнява предоставените му от закона права съобразно правилата, установени за страните по делото, т.е. прокурорът, щом участва в делото, е страна.

Оттук следва изводът, че прокурорът е сред субектите, посочени в редица текстове от АПК като „оспорващи“, щом е подал протест. АПК не използва понятието „жалбоподател“, следователно има предвид и прокурора.

Член 153, ал. 1 АПК предвижда, че страни по делото са „оспорващият и...“, т.е. и прокурорът. В чл. 182, ал. 1 АПК е записано: „Страни по делото са оспорващият и...“, т.е. и прокурорът. В чл. 189 АПК отново се сочи „оспорващият“, т.е. прокурорът, като страна.

Възможно е по искане на прокурора да са разпитвани свидетели, да е назначавана експертиза и т.н. – т.е. да са направени значителни разноски. Адресатът на административния акт и органът – негов автор също така често правят значителни разходи по своята защита. Няма правна логика при отхвърляне на пададения протест като неоснователен направените по делото разноски да останат за сметка на „спечелилия“ спора, още повече че не той е предизвикал съдебното му разглеждане.

Когато в АПК липсва текст, по силата на чл. 144 АПК трябва да се прилагат съответните разпоредби на ГПК. В случая обаче не са налице неуредени от АПК въпроси, за да се прилага ГПК, и по-специално неговият чл. 83, ал. 1, т. 3.

Чл. 151, т. 3 АПК, който поставя изискване при подаване на жалба или протест да се представи документ за платена държавна такса, не прави разлика между двете – следователно текстът важи и за прокурора. Иначе законодателят би предвидил и в АПК текст, подобен на чл. 83 ГПК. Затова ГПК в този случай е неприложим.

В същото време трябва да се отбележи, че присъдените разноски следва да се поемат от държавата, както се постъпва във всички случаи, когато прокуратурата загуби започнатия от нея правен спор. Точно тук трябва да се използва нормата на чл. 144 АПК и да се приложи чл. 78, ал. 11 ГПК, като направените разноски се поемат от държавата.

Поради изложеното считаме, че при отхвърляне на подаден протест или при неговото оттегляне в административния процес се дължат както разноски, така и такси от прокуратурата, респективно от държавата.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

(Даниел Доколаров)

